

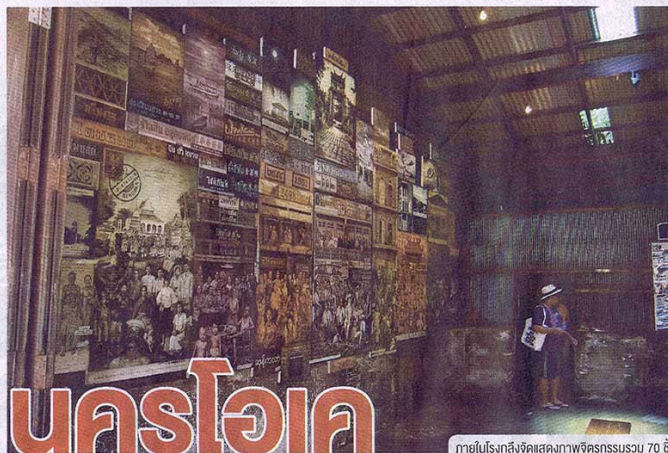
เรื่อง
จากปก

การเดินหางมาเยี่ยมเพื่อนที่ตัดสินใจ
จะมาใช้ชีวิตดั่งนกเขาชนิดอยู่ที่นี่
เมืองท่าสงขลา ไม่เพียงแต่จะทำให้
นารีนา ลาร้อยยิ้มได้ ศิลปินเดี่ยวสาว
อินเดียนาเย็บไหม ได้ได้เพื่อเล่นกับ
อาหารอร่อยและที่นี่บ้านของเธอได้เต็มไปด้วย
ร่องรอยของวัฒนธรรมหลากหลายทาง
เส้นของสงขลา ยักเยื้องใต้ฟ้าไว้
โครงการศิลปะบนกำแพง โดยผู้ร่วม
ในการสร้างแรงจูงใจจนเธอเลือกสร้าง
และจัดพื้นที่ ที่ย่อนี้บ้านของชุมชน
ย่านเมืองท่าสงขลาเก่า **นารีนา** **นารีนา** **นารีนา**
นี่เอง

พร้อมเปิดแสดงแล้วทุกวันเสาร์-อาทิตย์
และวันหยุดนักขัตฤกษ์ วันนี้ - 30 ตุลาคม
2559 ณ โรงหนังสหภาพยนตร์ และ โรงกลึง
ไม้เรียว ย่านเมืองเก่า อ.เมือง จ.สงขลา

วันเปิดวิก

ภาพวาดโปสเตอร์หนังใหญ่ยักษ์ที่
หน้าวิกสหภาพยนตร์ ดูเผินๆก็ไม่ต่างอะไร
กับภาพวาดโปสเตอร์สมัยย้อนยุคไปสัก
30-40 ปีก่อน

ภายในโรงสั้งจัดแสดงภาพจิตรกรรมรวม 70 ชิ้น

นครโอเค
ภายในโรงสังจิตแสดงภาพจิตรกรรมรอบ 70 ชั้น

เมืองสงขลาในสายตาทองศิลป์

คำตอบของคำถาม

ทำอะไร? ทำไปทำไม? เป็นคำถามที่
 นาวิน ได้รับคำตอบระยะเวลาละ 1 ปี ที่ลงมือทำ
 โครงการศิลปะกับชุมชน ร่วมกับโปรเจกต์
 สขสลา (ทีเอ็นต่อนัน) โดยมูลนิธิเกี่ยวกับ
 ศิลปะ-อวาร์ ดำเนินงานโดย เกสส์มาศ
 ยิบอินซอย และ นพดล ชาวสาธังค์
 คู่มือการขยายที่ตัดสินใจจะเข้ามาใช้วิธี
 หักมุมแบบนี้เหมือนกัน

“คนส่วนใหญ่มีคำถามว่าเรามาทำเพื่ออะไร? ใครให้เงิน? แรกๆ ชุมชนไม่เข้าใจว่าศิลปะมาเกี่ยวข้องกับกลุ่มชนยังไง คือ เขารู้จักก็ไป (นวดล) กับเห่ (กลั่มล) รู้ว่าเราเป็นเพื่อน แต่ทำอะไรยังไม่ค่อยเข้าใจ หลังๆ บ้านข้าวແພຈະข้าวเรากินฟรีเพราะเห็นว่าเรามาทำงานศิลปะโดยให้ทุนตัวเอง” นาวินเล่า

(ชื่อที่ชาวต่างชาติเรียกสงขลาในอดีต)
โคอาเร่ เหมือนเป็นเรื่องราวของตัวเรากี่
เหมือนนักเดินทางที่เข้ามาในเมือง สัม
ผู้คน ตั้งใจเขียนเป็นบทกวี 9 บทที่เรา
แต่ดูแล้วเป็นส่วนตัวไปหน่อย จึงตัดสินใจ
เก็บไว้หากหนังสือดีกว่า เป็นบันทึกที่เรา
คนๆ นี้ แล้วเราคิดถึงเรื่องอะไร

นอกจากทำตรงนี้เรายังอยากเชื่อมต่อกับชุมชนบ้านเกิดเราที่เชียงใหม่ เลยคิดร้านขายผ้าของพ่อ คือ ปลายปีนี้จะเปิด พ่ออายุมากขึ้น เราทำชื่อร้าน โอเค นำมาเป็นชื่อสตูดิโอ เหมือนส่งต่อจากรุ่น"

ประกอบกับแนวคิดในการทำงานศิลปะกับชุมชนที่ญี่ปุ่น ที่มีชื่อว่า เกะโอะเค จึงนำมาสู่การทำงานใน นครโอเค ซิงกอร์รา เหนือกาลเวลา

“เดือนที่แล้วเราไปทำงานที่ญี่ปุ่น
บนเกาะเล็กๆ ที่ชื่อโอกู มีคนอาศัยอยู่
14 ครอบครัว ในความหมายของเมือง
เมืองที่ไม่ใช่เมืองอยู่ ผู้คนไปอยู่ในนั้น
ทั้งหมด เป็นเกาะที่ไม่ได้แก่กันอยู่ เรา
ไปเจอโคเค็นี่ซะ ไปสร้างโอเคทาวเวอร์
ขนาดใหญ่มาก เราที่ไปทำคนเล็กกว่า
ทำอะไรเพื่ออะไร? มีประโยชน์ยังไม?

ตอนนั้นได้ค้นอยากรักเขาไว้ นักท่องเที่ยว
ได้เห็นเข้ามา

พอทำเกาะโอเคแล้ว เรามาคิดว่าที่ถนนนครนอก นครใน มีนครโอเคอีกมั้ย? อยู่ที่ไหนก็ตามเป็นดินแดนในจินตนาการ

เมื่อถามถึงเหตุผลที่พยายามเชื่อมโยงเรื่องราวส่วนตัวกับชุมชนที่ได้เดินทางไปสัมผัส เขาตอบว่า ฟังแล้วอาจดูเหมือนเรื่องตลก

“ถ้าเราแปลความหมายของโอเค คือ
ความพอดี ความสวยงามที่ไม่มากไม่น้อย
อยากให้ความหมายโอเคแม้ว่าจะถูกกระทำ
อะไรก็ตาม

มีคนถามว่าคุณภูมิใจกับประวัติ
ของตัวเองหรือ ก็ใช่ะ เรารู้สึกภูมิใจกับ
การที่บรรพบุรุษเราเดินเท้ามาจากอินเดีย
ในขณะเดียวกันเวลาคนมาดูงานเราอย่า
ให้เขานำไปคิดต่อกับชีวิต สังคม เรื่อง
ครอบครัว

เราได้แต่หวังว่าศิลปะที่เราและพวกเราได้สร้างขึ้นจะก่อประโยชน์บ้าง เท่านั้น นี่คือคำตอบของคำถามที่ว่า มาทำอะไร และ ทำไปทำไม ?

หมายเหตุ : นครโอเค ซึ่งก่อว่า เหนือกาลเวล
เป็นโครงการศิลปะกับชุมชน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ
ของโปรแกรมสงขลา (ที่นี่ + ตอนนี่) โดย
มูลนิธิเกี่ยวกับศิลปะ - อาร่า สอดถาม
รายละเอียดการเข้าชม โทร. 08 9759 8647

เด็กๆพากันมาถ่ายรูปกับ
ภาพวาดของตนเอง

ปีนั้น หนึ่งในตำนานเมืองเก่าและ นาวัน
ลาวลัญชัยกุล ศิลปินไทยเชื้อสายอินเดีย วัย 46

นางสาวสงขลา และป้ามันแห่ง
ถนนนางงาม

วิรัตน์ เล่าเรื่องคนในชุมชน
เปิดฉายภายในโรงหนังเก่า

เรื่องราวในอดีตและปัจจุบันเข้าด้วยกัน
เมื่อประกอบกับวิถีทัศน์ที่เปิดฉาย
อีกมุมหนึ่ง เรื่องราวจะเหมือนภาพในยุค
ที่เล่าให้หลานสาววัยยี่สิบ นอนเฝ้าทีวีที่
แสงสีของเมืองและวิถีชุมชนที่เต็มไปด้วย
ความเอื้ออาทร
เดินเล่นเข้าไปด้านในของโรงกาสิง
หน้าต่างกระจกบานใหญ่เปิดภาพเพื่อประ
ทับออกสู่โลกอันเชื่อมโยง เมืองท่าชีวิตทะเล
ซึ่งเคย แสงฟ้ามาได้มากน้อยอยู่ในเงาของโรงนี้
จึงพาเราเดินทางที่จะได้สัมผัส

ทาสทั้งที่พิเศษออกไป คือ ภาพใบหน้า
 ของคนในภาพนั้นทำให้เราละอาย น่าเกลียด
 ภาพที่เราต้องดูนี้ว่า ทว่าแม้แต่ใบหน้าของ
 ตัวผู้เขียนก็อาศัยอยู่ในย่านเมืองเก่ากรุงเทพฯ
 ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๖๑ มาจนทุกวันนี้ และนี่ก็แค่
 ต้นใจคือ ตัวจริงของบุคคลในภาพนี้ร้ายยิ่ง
 ตัวจริงมาตัวเป็นในวัยนี้ตัวก็คงตลกสงวน
 จิตกรรมากรบสหายภาพนี้เอง ไร้ความดี
 ของเมืองนี้คือวิถีการกินที่นานา ทั้งยังคงเหลือ
 คงเหลือไว้จากวิถีการกินที่คนไทยจะหลง
 “เห็นเด็กผู้ชายผ่านแต่คนมี ๗ ผลของ
 ตอมเตี้ยๆ” ยืนข้างท้องนาภาพนี้ไร้จาก
 หน้าเดียวในภาพนี้คือวิถีของเขาสงวน
 ทานของเขาคือของของดีที่ส่งออกจากบรา
 ตัวหนึ่งนี้ที่เต็มไปด้วยความ

ในขณะที่เรามอบกุศลในภาพให้เรื่อง
ไปตามผู้คนก็เพิ่งได้พบเจอกองนางเลี้ยง
เปิดนิทรรศการ **นครโอเค ซิงกอร่า**
เหนือกาลเวลา ไม่นานก็ได้พบกับครอบครัว
ร้านชาฉันได้สะพานเหล็ก ร้านแรกที่เข้าไป
ฝากท้องทันทีที่ถึงเมืองนี้ และก็เป็นคนแรก
ที่ชักชวนให้เรามาร่วมงานวันนั้นเช่นกัน

บุคคลในภาพพร้อมครอบครัวพากัน
มาชมงานจิตรกรรมขนาดใหญ่ว่าด้วย

ใช้เทคนิคแบบคัทเอ้าท์โฆษณาในสมัยก่อน
ได้เห็นภาพของตัวเอง เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง
รวมถึงเหตุการณ์สำคัญที่อยู่ในความทรงจำ
ของผู้อ่าน

ไม่ว่าจะเป็น **ป้าฉิ้น** สาวประหลาดสอง
ที่เป็นตำนานอยู่ถนัดในหงงงาม **พี่เหิรฟ้า**
นักพากย์เสียงทองแดง **น้องเกสร**
ทายาทรุ่นเยาว์ของโรตีสามั้วบ้านดัง
รวมในภาพและภาพปรากฏตัว
จะอะไรรูปๆ จากหน้าร้านเมืองต่างๆ
พากันโผล่สดๆทำารูปกับโปสเตอร์หนัง
ใหญ่ยักษ์ที่ร้านเก๋แสดงนำเป็นคนเมืองท่า
สงขลาที่อย่งวิวๆ เป็นที่สนุกสนานยิ่ง

ยังมีต่อ
หลังจากเปิดตัวภาพวาดหน้าโรงหนัง
ขนาดอลังการแล้ว นาวิน ลาวัณย์ชัยกุล
และทีมงานนาวินโปรดักชั่น ยังจัดภาคต่อ
ด้วยการพาไปชมภาพจิตรกรรมชุมชน

ที่โรงกลึงไม่มีที่อบแทนเตาเผา
จัดแสดงพร้อมกับจำลองวิถีทัศน์ และ
วิถีชีวิตโอท็อปจากเขตร้างสรรคี่รับจาก
สัมภาระผู้คนที่อาศัยอยู่ในย่านเมืองเก่า
ที่ประกอบไปด้วยผู้คนต่างเชื้อชาติและ
หลากหลายอาชีพ เพื่อเป็นการบันทึก
ประวัติศาสตร์ของเมือง ผ่านมุมมอง
ของศิลปินผู้เขียน

โรงสิ่งเดิมเปลี่ยนรูปแบบการใช้งานเป็นแกลลอรี่ได้อย่างมีเสน่ห์ เมื่อนำภาพจิตรกรรมรูปบุคคลในชุมชนมาจัดแสดง โดยมีสีพื้นและอารมณ์ที่แตกต่างออกไป ผลงานที่หน้าโรงภาพยนตร์ เนื่องจากผลงานทั้ง 70 ชิ้นนี้ วาดขึ้นไปด้วยเทคนิคที่เหมือนภาพถ่ายขาวดำในอดีต โดยมีการรวบรวมผู้ในชุมชน สถานที่สำคัญเมืองสงขลา มาจัด ประมวลภาพ เพื่อเป็นภาพเชิงสัญลักษณ์

ด้านหลังโรงกลึงที่กลายเป็นพื้นที่จัดแสดง
ศิลปะในปัจจุบัน มองเห็นเรือและทะเลสาบ
ใกล้เพียงเอื้อมมือ

จิตรกรรมชุมชนที่เหมือนกับนำภาพถ่ายบุคคล
ขาวดำในอดีตมาเรียงร้อยผู้คนในชุมชน
เข้าไว้ด้วยกัน

ภาพวาดโปสเตอร์หนังใหญ่นิกซ์ เล่าประวัติศาสตร์ชุมชนสงขลา